

Sygn. akt V CSK 239/21

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa R.Z. i B. w Dubaju

przeciwko M.M.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 października 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 listopada 2020 r., sygn. akt I ACa (...)

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów R.Z. i B. w Dubaju od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 listopada 2020 r., sygn. akt I ACa [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych

przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49,

z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, niepubl.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 niepubl. i przywołane tam orzecznictwo).

Zdaniem skarżących Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Mianowicie w pkt 2 zarzutów apelacyjnych podnieśli naruszenie przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, mające wpływ na treść wyroku, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a tymczasem Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu wyroku oddalającego apelację w sposób jedynie lakoniczny i niepełny odniósł się do powyższego zarzutu - dotyczącego w szczególności braku uprawnień do posługiwania się przez powodów znakiem „(...)”, pomijając całkowicie materiał dowodowy zebrany w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, albowiem na rozprawie w dniu 23 listopada 2018 r., na stosowne pytanie sędziego, powód R.Z. odpowiedział: „Jednak z moich firm uzyskała certyfikat. Na certyfikacie, który ja opublikowałem, było napisane, że certyfikat dotyczy innej firmy, nie pamiętam konkretnie której”, a następnie na tej rozprawie okazał na telefonie zdjęcie certyfikatu rzetelnej firmy dla B. sp. z o.o. w W..

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wbrew stanowisku skarżących, nie daje podstaw do podzielenia tezy, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w powyższym rozumieniu. Sąd drugiej instancji odniósł się do kwestii zawartych w zarzucie nr 2 apelacji i je omówił osobno. Powodowie w tym zarzucie apelacyjnym powołali się na naruszenie prawa procesowego (nie wymienili jednak tych przepisów) oraz na błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który to błąd identyfikowali już z konkretnymi okolicznościami, które stanowiły przedmiot analizy Sądu odwoławczego, co odzwierciedlają pisemne motywy wyroku. Ponadto należy zauważyć, iż w zakres przedmiotu sporu, jako jeden z jego elementów, wchodziła problematyka posługiwania się przez powoda R.

Z. znakiem „(...)” w odniesieniu do firmy F., a nie innej firmy założonej przez powoda. Sąd Okręgowy odnotował w protokole okazanie w telefonie przez powoda zdjęcia certyfikatu w języku angielskim rzetelnej firmy dla B. sp. z o.o. w W. z nr (...) wydane w W. (k. 251). Natomiast w sprawie chodziło o posługiwanie się logo rzetelnej firmy na portalu firmy F. (k. 271, 273).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 3 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz.U. poz. 1800 ze zm).